

16. szám.
Dec. 17-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.–dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

MIT HOZOTT A MIKULÁS.

No gyerekek! a ki szépen
Tudja viselni magát,
Annak majd a jó Mikulás
Mindenféle szépet ad;
Tedd ki fiam az ablakba
Lefekvéskor a csizmad:
Mennyi mindent találsz benne
Mire fölkelsz, majd megládd!
· Jó ember a Mikulás.

Ezüstbárány, cifra Jankó!
Piros alma, aranyos!
Czukurangyal, mézes kalács!
Porcelánbáb, kalapos!
Aszalt szilva-ördögöcskék!
Hát még a szép tarka ló!
Sip van belé dugva hátul,
Ez meg sipolni való!
Elhozza a Mikulás.

Kinek mire fáj a szive
Azzal prezenteli meg,
Az ablakba kitett csizma
Bizonyosan teli megy.
A sok drága holmi között
A krámpusz is ott leszen,
Csak hogy ennek a formája
Különbözik rendesen.
Ezt tudja a Mikulás.

Spanyol csizmákba mórokat
Helyez krámpuszok gyanánt,
Inváziók krámpuszával
Deríti fel Grand Bretágnét,
Orosz saru nyakig telik
Felszabadult paraszttal.
A nagy porta papucsában
Holmi kravállt tapasztal.
Jó ember a Mikulás.

Gazdaember csizmájába
Egy kis ekzekúciót,
Az ázsió romlásáért
Hoz emánczipációt
Jogtudományt tanulóknak,
Egynehány új kötetet;
Európának örök béket
Mely Zürichben köttetett.
Jó ember a Mikulás.

S hogy az általános öröm,
Melytől minden újjongat,
Hadd részesítsen minket is
Szegény ujságírókat;
Mikor a sok ajándékot
A csizmákból kiszedik:
Nekünk is van mézes kalács
§ 4-ik.

Jó ember a Mikulás. *K—s M—n.*

TYÚKODI GERGELY BÁTYÁM VADÁSZ-KALANDJAI.

I.

Vadászat a szárazon.

Az én kedves Tyúkodi Gergely bátyám korántsem volt valami tyúktermészetű ember, lévén nagy üldözője minden szelid és vad állatoknak.

Volt pedig neki egy másfél öles fegyvere, mely hosszúságra minden dióverő collegáit (mint az ilyen fajta minémüéseket rendes technicus terminussal nevezni szokták) jóval túlhaladta és az a szomorú árnyékoldala volt, hogy mikorra a töltés nagy ügygyel-bajjal kísértelt belőle, s egyszerűs mind az én kedves Tyúkodi bátyámat oly irgalmatlanul képen teremtette, hogy szemei zöld karikákat vetettek utána, addig a vad ungon-berken túltette magát; nem is esett annak több áldozata emberemlékezete óta a nótáriusné asszonyom sánta kacsájánál, azért is perbe keveredett, mely miután mindenféle inquisitiókon, apellatákon, oppositiókon és repositiókon keresztül hatolt, elvégre 200 pfrtot kellett fizetni az én drága bátyámnak, pedig a kacsát is nótáriusné asszonyom asztalánál emésztette el az akkori járásbeli esküdt úr.

Egy őszi estén az én Tyúkodi bátyám rettenetesen felmálházott szekér tetejében ült, az ominosus fegyver, zömök termete mellett ég felé mereszkedvén oly formán nézett ki, mintha egy nagy disznótök mellé karót ütne valamely boldogtalan halandó; hajtóvadászatra ballagtak, hat kocsis vendégekkel színig töltve, előre ment, az öreg urat az élelemmel látrahagyták, jól tudván, hogy annak megőrzése neki áll legnagyobb érdekében.

Megérkezése után legelső dolog volt reggelizéshez fogni, minthogy pedig az én bátyámat oly áldott természettel ruházta fel a gondviselés, hogy terített asztal mellett semmi ember fia haragra nem bírta ingerelni, nagyon természetes, hogy ő volt a társaság sült és sületlen élezeinek megrendíthetetlen céltablája. Az italos üvegek üresedésével mindjobban beszédesebbé vált a vadászcsapat, Gergely bátyám sokat nyelt, hol a palaczkokból, hol pedig társai élzeit, de ő mindent türt addig, míg fegyvere a becses aviticum szóbeszédbe hozatván, a türelem fonala ő nála is megszakadt.

— De Gergely bátyám, — szólt egy hosszú nyakú hórihorgas szolgabíró — azzal a dióverő-

vel ne jöjjön ám az erdő közé, mert az uraság ránk becsülteti a makkot, mit vele lepüföl.

— Ne bántsod pajtás, — jegyzé meg egy pelyhes ifjoncz: — Gergely bátyánk azzal nem oda lö a hova czéloz.

— Lö is azzal Gergely bácsi valamit, a minap is csak úgy találomra durrantott vele agyon egy világtalan varjút, azt is a macska fojtotta meg előbb.

— Dehogyan nem lö! — evődék vele egy harmadik, — taval egy nyulat püffentett le vele, a tarisznyájára kötötte, s míg leültek falatozni a nyúl minden tarisznyástól elszaladt . . . oda van, most is él, ha meg nem halt . . .

Hasonló megjegyzésekre, melyeknek mind-egyikét a csapat kitörő kaczaja követé, felháborodott az én kedves uram bátyám belső szerkezete, s méltó indignatióval erős fogadást tett, hogy ő még azon nap vadat lö, — és hogy ezen merész állítását maga is elhigye, egy üveg tartalmát behevenyészte.

Helyet fogtak a vadászok, — az öreg urat olyan állásra tették, hova a vad még kinjába se megyen, — elbocsáttattak a kopók, megkezdődött a hajtás. Zugott az erdő mindenfelől, a vadászok részen állottak fegyvereikkel, s itt-ott, már lövéseket is lehet hallani, a nap melegen süttött, Gergely bátyám izzadt, aztán türelmetlenkedett, fáradtan ült a szép fa árnyékos oldalához, dióverőjét felhúzza magamellé támasztá, azután nagyot ásított és elaludt, tőle ugyan akár agyon is puskázhatták egymást a jámbor vadászok, végre trombitaszerű harsogása jelenté, hogy részéről a vadászat befejeztetett.

Ozsonnára hajlott a nap, midőn a kürtök hangja visszaszólítá a társaságot. Mindenki a tanyára került, rakásra hányták az elejtett vadakat, csak Gergely bácsi hiányzott; többen azon vakmerő hiedelemre vetemedtek, hogy szavát beváltani akarván, az erdő rengetegeit járja, valamely vad után, azután darabig kürtöltek, kiabáltak neki, de csak a viszhang felelt.

Végre különböző irányban keresni indultak, hogy a dióverő védelme mellett is meg ne emészszék a rókák, — el végre megtalálták ott, hova reggel helyheztetve volt, akkor is még rettenetesen hallható szóval aludt. — Mit tegyenek már most vele? . . . nemsokára készen állott a terv.

Egy természetes béléséből kifordított nyúl-bőrt kitömtek szalmával, azután alig tíz lépésre előtte rendes futó álásba helyezék, a dióverő helyett egy hosszú piszkafát adtak kezébe, s egy vadász a fa hátulsó oldalához állott vak töltést adván fegyverének, — ekkor a társaság a sűrűbe vonta magát s elkezdte kiabálni, „nyúl!“ „nyúl!“ — egyenesen Gergely bácsinak tart!“ . . . Gergely bácsi se veszi tréfára a dolgot, fél álmosan a mint körül néz, megpillantja néhány lépésre előtte a nagy fülest, felkapja a piszkafát, rá céloz, . . . e perczen eldurran a háta mögötti vadász fegyvere, a nyúl ott marad, nem mozdul . . . felugrik Gergely bácsi, szalad az áldozat felé, ekkor előjönnek a többi társak is, „vivat! derék! ez már lövés aztán! . . .“ s Gergely bácsit e nem remélt nagyszerű eredmény magán kívül ragadván, kezében a piszkafával diadal teljesen oda rukkol, felemeli a nyulat, s egész fensőséggel megszólal :

— Megmondtam a mit megmondtam, hogy még ma vadat lövök . . .

— Lássuk, lássuk! — kiabáltak mindnyájan, s vizsgáldás közben a sovány szolgabíró kihúz belőle egy hosszú szalmaszálat.

— Szalma ennek a bélése bátyám.

— Csak nem is élhet pástétommal, az ebanyja!

— szolt Gergely bácsi egykedvűen.

— De nini, mivel lötte meg? . . .

— Hát a pus . . . a kezire néz, elámul, — ne, ne, mi ez? . . . s elkeseredve kiálta: — bolon-

dok vagytok kicsitől fogva nagyig, — s ha a jó ebéd és hozzá tartozó lélekvidámitók erőt nem vesznek rajta, halálba megharagudott volna . . . ez egyszer . . .

II. Vadászat a vizen.

A régi világban, midőn az ébredő nemzetgazdaszat romboló keze a Tisza árját még gátak közé nem szorítá s az több ezer holdnyi területre nyújtózott széllyel, teljes kényelmességben, a káka és ingoványok közt kigyózó folyásokon temérdek volt a szárnyas vad.

Tyúkodi Gergely bátyám nagy társasággal indult a kövér kacsák pusztítására. A vadászatot megelőző falatozás alkalmával egy gonosz bordába szőtt fiúnak, ki e célra előre készülve volt, sikerült a bátyám töltéstartóját kiüríteni, s a löpor-helyett szép apró fekete porzót csempészni be.

Ezután behelyeztették Gergely bátyámat egy ingoványos kákás helyre, közel a folyáshoz, hol a lúd és kacsza ezrivel jár, csak a feje teteje látszott ki, itt még csak el sem is alhatott. Lassankint érkeztek a vadak, czikázik a vízben a gyönyörű gácsér százastúl, Gergely bátyám csapongat rá, csitt . . . csatt . . . nem sü! a fegyver,

előkeresi a gombostüt, szurkálja, tisztítja a pus-kát mindenféleképen, újra porozza, már elpattogatott vagy negyven lökupakot rajta, a vadak mindig szemtelenebbek voltak körölte; elfogdoshatta volna, távolról sűrű fegyverropogás hallatszott, s a feliasztott szárnyasok mind ő körölte mint békés asylumban húzták meg magukat, sőt némelyik repülése közben olyféle emléket is hagyott az én kedves bátyám hosszú dió-verőjén, melynek letisztítására a tó vizét kelle

igénybe vennie. Lassankint egészen átázott, didergett, de a temérdek kacsát hogy hagyta volna ott, annyival inkább, hogy a vad e nemére különös ellenszenve volt, csapongatta rájuk a fegyverét reggeltől estig, míg a kacsák esthajnalon csapatonkint felkerekedvén, más tanyára siettek, Gergely bátyámat ott hagyták a nagy magányosságban.

Legutoljára került elő a társasághoz: nem le-

hetett fölismerni az ő arcszínzetét, nagyon kiszívta a tó vize, zöld volt, néhol kékbe olvadva által. Tudta az egész csapat mi történt vele és micsoda malheur érte, s midőn egyik czimbora kitalálta kottyantani, hogy mivel van töltve az urambátyám hosszú állapotja, jónak látta a furfangos ficzkó megoldani a derest, mert bizonyosan a hátán vitte volna haza Gergely bátyám méltó haragjának illendő documentumát.

Nem ereszt ki a feleségem.

Az öreg N. János színészt még az is ismerte, ki soha sem látta, — legalább hírből.

Egykor pálinkás állapotban levén, a mint szerepét a színpadon nagy mérgesen elszavalta, rohan az ajtónak, részint a művészi elragadtatás, részint a mámor miatt szemei elkápráztván egyenesen a két ajtó közé festett nagy tükörnek rugtat, s miután az hosszas tapogatásai után se nyílt meg, előre fordul s síró hangon sóhajt:

— Nem ereszt ki a feleségem! . . .

Czigány-munka.

Hízott kacsát lopott a czigány s kényelmesen süttötte egy fanyárson a sátor faránál. Rátalált az öreg bíró maga, s megszólítja a komát, hol tett szert arra a jó peccenyére?

— Hát bizs én nemzsetes bíró uram csak úgy jutottam ahozs, hogy segíny bele akart fúlni a vizsbe, onnan szabadítottam meg, must pedig már sáritgatnám azs Isten adott! . . .

Ádám tót ember volt.

S—i András pataki plébánusnak fényes ebédjén kérdés támadt a felől, mi nemzetbeli volt Ádám. A vendégek közt voltak sokan, kik azt vitatták, hogy Ádám tót volt.

— Én is azt tartom, — mondá R. professor, ki eddig csak hallgatott: — tótnak kellett lennie Ádámnak. különben nem mondotta volna Isten: „bánom, hogy teremtettem az embert. 1. Móz. 6, 6. 7.

Kedélyes conversatio.

Legelni csapta a lovat a mezőre, míg maga egyet-mást lekaszál, a palócz atyafi, mikor aztán újra beakarta fogni a lovat, az sehogy sem akart előtte megállni. Kergette kerülgette, de sehogy sem foghatta el. Utoljára azt gondolta ki, hogy eldugta hátul a kötőféket, úgy közelített a lovához, becsületes őszinte arcczal.

— No te fakó! állj meg te fakó! Hiszen látod, hogy üres a kezem. Ugyse géljenre mondom, nincsen nálam a kötőfék : nem akarlak megfogni.

Meghívó-czédula.

X. faluban, hol már a polgártársak is olvasgatnak s a csinosabb kitételeket széltire majmolják, egy előkelő gazda ily czédulával invitálta lakomára tanító szomszédját :

„Igen becses nagy jó tanár uram! Illetőleg becses személyét és azon viszonyos barátságos hajlamokat, melyek élvezeteimben rejtőznek és az égedelem irányában, miné fogva e mai estvén barátim üdvös és kéjelmes körülményeibe óhajtozva, kivánom kegyedet is édes élvekkel halmozni, a mennyiben nóm és leányom értékes kollációkat rendezgetve, én magam is a kések és üvegek alkalmasításával tünekedve, óhajtom, hogy becses házamat tisztelje meg alázatos meglátogatásával kedves élete párjával, hogy méltó sikere lehessen e mai küzdelmeknek. Tisztelem és jó egészséget kíván kedves nagy jó uramnak, a tanár úrnak szomszéd ura N. N.

A disznók hónapjának 15-ik napján e mai évben.

Igazi parasztikus ember.

Az ispány úrhoz bement egy idegen, erdőkerülőnek ajánlkozó, sokbeszédű ember. Mondókáját végezvén, kérdi tőle a deákizáló ispán :

— Micsoda confessió van kend?

— Nincs nekem sessióm (értsd sectio vagy jobbágyi föld) kérem alássan, csak úgy a más házán lakom, — felelt az idegen.

— Nem azt akarom én tudni, — boszankodék már az ispány : — hanem hogy reformatus, lutheranus vagy katolikus ember-e kend?

— Nem biz én kérem alássan, mert én *igazi parasztikus ember vagyok, az is voltam teljes életemben.*

Borkoresolyák.

Bácskába szegődött el a sárközi ember bérese szolgának. Midőn eljött az újév, a cselédváltozás ideje, megszámol a gazda Istókkal, s minthogy igen sajnálta elereszteni, így szól nagy szomoruan hozzá bucsuzás alkalmával.

— Megállj Istók, megállj; majd eszedbe jut még, hogy itt hagyod a házamat, mert majd nem csirkázik ki a *vereshagyma* a szüröd ujjában új gazdánál, mint nálam, hanem *meg kell elégedned, ha szalonnát* adnak a kenyérhez.

Bizon ahhoz is nagy . . . . . kell, hogy az ember többre becsülje a hagymát, mint a szalonnát.

Meghalt a falusi parasztnak egy rokona; széká szerint elmegy a paphoz a halálozásról jelentést tenni, s annak azon kérdését, hogy miben halt meg a megboldogult? a szó teljes értelmében revén, egész alázatos készséggel eképv válaszolt : „Hát biz ő, édes tiszteletes uram, mint szegény ember csak egy kopott báránybőr-bundában.

X. községben volt egy uradalmi ispán, ki igen tüzes magyar ember volt, s az volt a tulajdonsága, hogy ha megharagudott, keresztül ment volna egy regiment csarapáron is. Ez egyszer egy kasméhet vett, hogy majd ő méhet tenyészt, leült a kas elébe s gyönyörködve úgy szemlélte kedves gazdaságát, de ezen boldog érzelméből csakhamar kiragadtatott oly módon, hogy egy repülő méh az arczába botlott s megcsipte; iszonyu dühbe jött erre az ispán s kapta magát, pogányúl káromkodva, kitor egy sövénykarót s azzal a kast megrohanva, addig verte, a mig csak látott és érzett mit üthetni rajta, a hajlékuktól megfosztott méhek pedig mind az arczának rohantak, minek következtében az ütközet megtörténtével feje akkorára nőtt mint egy dézsa, hogy midőn e győzedelme után a házba bement, a háznép megrémülve majd szétfutott tőle, s még a házieb is megugatta.

Siralmas ének a sajtóhibákról.

Óh én szegény szelid husvéti báránka —
Rettenetes kínra jöttem ez világra!
Mert engem üldöznek szedők és korrektor :
Bár bucsuztatómat írná már a rektor!

Megátkozta azt már százszor az én lelkem :
A ki verset írni megtaníta engem ;
Mert ő leve oka nyomoruságomnak,
Bokros bajaimnak, nagy boszuságomnak.

Verjen meg a ragya minden betüszedőt!
Ne hagyjon ragyátlan arczán egy kis redőt ;
Zsebjét aszkór lakja necsak hébehóba —
Sohse jusson egy is az Eldorádóba!

Szegény poétáknak, nagy jámbor lelkeknek,
Ők a kegyetlenek be sok bút szereznek!
Legkivált énnekem : kire esküdtenek —
Hogy mind holtomiglan engem gyötörjenek.

Én vagyok a sajtóhibáknak martyrja :
Máskép nyomják a szót mint a tollam írja ;
Mikor „vádoló“ helyett azt szedik hogy „vad ló“...
Brrrr!... forog szédülő fejemmel a padló!

Harcos balladában : vérengző csatában,
Mikor a hőöket öletem javában — —
Ezt szedik nagy bölcsen : „bolondoz a sereg,“
E helyett : „bomladoz“... no hatás : ne neked!

Mikor szegény költő érzékenyen dalol :
Fölszedi magát ily vad hiba valahol —
S az olvasó, ki már fenn jár az egekbe' :
Egyszerre majd hogy meg nem pukkan nevetve...

Megörült ez a vadpoéta — gondolja —
Ily bolondot írni e komoly sorokba!
„Megörült ám... pszt! óh átkozott korrektor!“
Sóhajt fel kinjában szegény költő ekkor.

És kéréshez fordul : elmegy a nyomdába,
A betüszedőket alássan instálja,
A korrektort épen meg is süvegeli :
Vigyázzanak máskor! — szépen így kérleli.

Vagy pedig esik vad világfájdalomba,
Szétpattan haragja, e százfontos bomba...
Jaj annak a kit ér! — Jön a másik verse :
S még jobban meg van ím hibákkal spékelve!

Eszme kiforgatva, mérték megrongálva,
Ki van ficzamtva a vers keze lába ; —
Szedő művelte ezt szörnyű boszujába,
Mit téssz most poéta? ... Iszol egyet rája!

Hajh! én mindezekén immár általestem,
Meg is viselte ám mind lelkem, mind testem ;
Kértem, könyörögtem, dühöngtem és ittam :
És mi az : : : : ny? Olvassátok : itt van!

— De most mást gondolék. Szedők! korrektorok!
Megénekellek ím : hogy megjavuljatok!...
Halhatlanná teszek imé benneteket :
Csak én nagy kínomon immár enyhítsetek!

Szedjétek ki a szót úgy a mint én írom —
Óh könyörüljétek a szegény martyron!
Öt évig szenvedtem : elég lesz már nekem, —
Guttenbergre kérlek : irgalom! kegyelem!

Ha kijő csupán egy versem hibátalan :
Oh az én örömem lészen határtalan!
Szedők dicsőségét világgá hirdetem :
Légyen Istenáldás nyomdászi nemzetem!

Te pedig szent atyám, úr e nagy világon :
Hallgasd meg, könyörgök, régi imádságom!
Tudod tiszta szivből szóm égnek bocsátom :
Hijáभावálókért szám hozzád nem tátom.

Hallgass meg hát engem mennydörgő Jupiter!
— Vagy százezeredszer kérlek már circiter —
Őrizz meg engemet zsidói zsebeiktől,
Dühös kritikustól, harapós ebektől.

Üldöző cherubtól, szörnyű Belzebubtól —
És átalján véve mindenféle búbtól ;
Tyúkszemtől, náthától, titkos poétáktól,
Savó-kúrától, és savószin pofáktól.

Őrizz meg engemet sátántól, gonosztól,
Minden búból, bajtól, e világi rosztól ;
Mérgezes feleségtől, pertől, adósságtól :
De kivált őrizz meg a — sajtóhibáktól!

Th—i K—n.

Asszonyok nem mennek mennyországba.

Egy neje zörgölődéseit gyakran halló öreg úr es-
ténként a bibliát olvastatá magának. Midőn egykor Jel.
8-ik résziből olvasná : „és lón csendesség mennyben
szinte félóráig.“

Felkiált az öreg úr : — micsoda? félóráig? No úgy
nem is megyen mennyországba egy asszony is, mert
ügyesgéljen, ha csak egy is lett volna ott közülök, le-
hetetlen, hogy a csendesség félóráig tartott volna.

Rosz bor.

— Bezzeg jó szomszéd — mondá egykor a szüre-
ten Sz. alispán iszákos szomszédjának — rosz borunk
lesz ám, mit fogunk inni!

— Rosz-e? — válaszol a mádi ember — de avval
ugyan előttem ki nem menti magát, azért én megiszom.

A cigányokról.

Sz. városában felszólították a cigányt, hogy fizessen bakter-pénzt. A cigány ezt felelé:

— Bakter-píz, bakter-píz, mi a ménkítől fizessen bakter-pízt? a bűgő zsálogba van, a pokorocson rajta fekszem, a kepenyeggel takarúdzom, a felesígem azs erdegnek sem kell.

Egy házi multság alkalmával egy hegedülni tudó fiatal ember elvette a primástól a hegedüt és ő játszott; darab idő múlva felkiált az exprimás: „úgy hegedül a tekintetes úr, mintha anyja apja cigány lett volna.“

A cigányt beküldték a szobába, hogy hozná ki a palaczkot és a poharakat, a cigány kihozta a palaczkot, de elébb kiitta belőle a bort; midőn kérdőre vonták, azt felelé, hogy ő neki a palaczkot mondták, de a bort nem, így nem tudva hogy mit tegyen vele — megitta.

Rugós ló.

Az inast, ki lovagló urát gyalog követte, a ló megrugta, miért is az inas nagy követ dobott a ló felé, mely nem a lovat, de a rajta ülőt sértette, s maga is eldült, mivel a ló lábszárán rugta meg. Az úrnak nem tetszett a fájdalmas indorsata, s visszakiált:

— Mi volt ez, te!?

— Jaj uram, — felel az inas — úgy megrugott az úr lova, hogy lábamra nem állhatok.

— Ejnye — válaszol az úr, — de gonosz dög ez, engem meg úgy hátba rugott, hogy majd leszédültem.

Nagyravágyó vén hajadon.

T. tréfás uriember kérdezé egy 80 éves hajadont, miért nem megyen már férjhez?

— Jaj uram! — monda az aggott szűz: — az úr Krisztus lesz már az én vőlegényem.

— No bizony — válaszolá T. — azért is nem vették el kendet, hogy mindég oly nagyra vágyott.

Mákron.

A kised Mákron nyárban fa alatt aluvék el,

S lábánál fogvást lyukba vivé az egér;

Ám ott birkozván, megölé sok harca után azt,

„Zeus atya“ mond „itt van második Herkulesed!“

Lukillos.

A baranyai parasztok és Cs—i.

Egy baranyai ekklézsia szerette volna papját ki tudni, de bele nem köthetett. A lelkész egykor Sámsonról s csodatetteiről prédikált, a tudatlan parasztok ezeket képtelenségnek vették, s panaszt emeltek azonnal ellene, hogy szöszékből ily hazugságokat beszél. Cs—i a lelkész, mint alperes, megjelenik az esperes előtt az ekklézsia követeivel, kikeresi a bibliából s elolvassa azon módon a vád megezáfolására Sámson történetét, mire a parasztok egymásra néztek, látván, hogy papjuk ellen most sem boldogulhatnak. Végre egyik előáll:

— Már hiszen, — mond: — ha a bibliában van is, de úgyse géljen, tiszteletes uram irta azt oda.

Patkányok elleni jó orvosság.

— Már ez csakugyan kiállhatlan dolog ezekkel a patkányokkal — mond a vendéglős, — ime ismét megtették felét a szalonnának!

— Tudja-e az úr, mit csináljon velök? — szólá egy utas, ki épen akkor fizette ki ebédjének igen drága árát, — liquidáljon nekik az úr úgy, mint most nekem, fogadom, egyik sem fogja többé az úr küszöbét általlépni.

Mi végre teremtette Isten a cigányt?

— Mi végre teremtett Isten téged, cigány? — kérdé a lelkész.

— Hát a falu végére, főtisztelendő uram; — válaszolá a dade.

Kandidátus és az atyafiak.

Az egyszeri kandidátus raboknak prédikált, hol elrejtözve nők is hallgatták a tanítást. A következő ebédn mondja ugyanazon nők jelenlétében a kandidátus:

— No, ma igazi szamaraknak prédikáltam.

— Meghíszem — mondá egy nő, — azért mondá nekik annyiszor ön: „kedves atyámiai!“

A görgöiek.

Hosszas esőzés idején Görgön összeült a tanács, határozandó a felett: mit csináljanak ennyi esővel? Végre az öreg bíró szava döntött:

— Ha — úgymond — lassan esik, csak hadd essék, ha nagyon esik, úgy falustól sem állhatunk ellen, nem tehetünk róla.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Mi a planéta? Olyan test, a mi kölcsön veszi mástól a világosságát. — Tehát a szappanyos nem planéta, mert az maga önti a gyertyát, nem kéri mástul.

— Hát ön még sem visel magyar ruhát?

— Nem, és nem is fogok soha.

— Miért nem?

— *Csupa hazafűségéből.* Mert lássa ön : én soha sem szoktam a szabókontót kifizetni, s így mentül hamarabb segítem tönkre tenni a német szabókat.

— A napokban olvastam egy költői beszélyt, melyben ez a sor fordul elő :

„Ily éjszakát nem látott még a nap!“

— Nagy Pista, kiről annyi jó színészdrama maradt ránk, egyszer egy nagyon nyomorú társasághoz vetődött Debreczenbe; — ott azután nagy keserűségében felirta szállása rozszant ajtajára ezt a philosophusi vigasztaló mondást : „majd csak *megszokom.*“

Türt is egy darabig nagy keresztyéni türelemmel; hanem egy reggel nem jelent meg a próbán. Keresik mindenfelé, utoljára a szállására mentek érte : hát már akkor a „megszokom“ fölé a szükséges magánhangzók fölé két pont van illesztve, s hangzék eképen : „*majd csak csak megszokom.*“

— (Nagy udvariaság.) „Alázatos szolgálja! örülök, hogy van szerencsém : engedelmet kérek, *hogy ilyen rossz idő van.*“

— Két dolgot kell tudatnom a tisztelt közönséggel : egyik az, hogy itt Pesten már tizenegy előkelő családnál van kiadva a rendelet, hogy termeikben látogatásra és estélyekre csupán és kizárólag, nyakravalótul sarkantyúig, magyarosan öltözve lehet megjelenni; — másik pedig egy újmódi találmány, mely különösen nemzetgazdasági tekintetben figyelemreméltó : ez az, hogy akármiféle régi ruhát lehet egyszerre magyaros viseletre idomítani, csak gombok, és zsinórok kellene hozzá s

azért azt sem elhajtani nem szükség, sem arra várni, míg elszakadt. Mi több ilyen mediatizált öltönyt látunk már s senkisémondaná egyikről is, hogy nem született Attila és Buda.

— Egy kertész-faluban a tanító, ki egyszersmint olyan vicejegyzőféle is volt, a falujában uralkodó néphangulatról ily hivatalos jelentést tett : „Többször megfordulván helységünkben, különösen a lakodalmak- és disznótorokban is azt tapasztaltam : hogy minálunk a *néphangulat hol föl hol le* — a mint t. i. a nóta magával hozza.“

— Mező-Berényben az 1854-ik évben az ágostai hitvallásuk imaháza kijavítottatott s toronyór tétetett, egy poétás ember csinált egy szép kis verset, hogy azt az éji órák után elénekelje, egy karmester pedig szerkesztett hozzá szép dallamot, mint szintén a trombitához, mely az örnek síp helyett adatott; de minthogy az egyházat elmagyarosodott, jó részben azonban még ősi nyelvök s szokásaikhoz ragaszkodó németek képezik, erős disputa támadt, hogy a vers magyarul, vagy németül énekeltesék-e; hosszas czivódás után végre abban állapodtak meg s határozatba is ment, hogy a toronyór magyarul énekeljen, de a trombitálás németül gyakoroltassék, s ebbe a vén koriféusok is beleegyeztek.

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— Bajkára. Az adomákat szívesen vettük. Ördögösre. Használhatjuk. Mező-Túrta. Az ígértteket szívesen elvárjuk. Balmazújvárosba. A jövő évi conventiót is aláírjuk. Kolibrinak. Második küldeménye már nem olyan jó, mint az első : kár! Kukoricza János. Míg Janesi volt, jobban öltögetett. Szarka Péter küldeménye felhasználható. Nostradamus küldeményei jók : az elébbeniekre nem emlékezünk, hogy láttuk volna. Magyar Romanzeron. Már ez nem jó. Kacsza Péter küldeménye nem adható. A zseb története nem a lapokba való. Hanvára. Nagyon örült a mi szívünk a megemlékezésnek. Misculantia. Nem közölhető. Sz. J. obudai hajóácsnak közleményei mind igen jók és jól is vannak írva, mintha bárd helyett mindig tollat forgatott volna. Nagy öröm ránk

nézve, hogy kézműveseinkkel becsületet vallunk. Elemér művei nagyon kiforratlanok még. Cs. Lajostól egy és más bevehető. De lényei verseire rákerülhet a sor. Gólyalábu rebuszai gyöngéek. Következő rebuszt : egy nap, egy ól, azután E egy O fölött, a mi azt jelenti, hogy Napóleon, épen harminczkettedszer kaptuk már meg különböző helyekről; addig nem akartunk fölöle szólni. Lábatlan Tamás kívánsága teljesülhet. Fehér-Gyarmatra. Az adoma jó — csakhogy—.

— Gyöngyös. A képtalányokbul egy használható, a többiből hiányzik az élcz. Visszaküldésekre nincs időnk. Rule Britannia! Igazán azt hiszi a tisztelt beküldő, hogy az Üstökös olvasói angolul beszélnek?

Melléklet : Előfizetési felhívás a „Vasárnapi Ujság“ és „Politikai Ujdonságok“ valamint a „Magyar Sajtó“ 1860-dik évi folyamára.

7 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)